

домозетъ, въ които бѣха се родили тѣ и за пръвъ лжтъ Божието слънце видѣли; изслушахъ създалитѣ се вече за тѣхъ и около тѣхъ легенди, разказани намъ отъ близки и далечни тѣмъ хора. Карасгояновъ фотографира домовете и дворовете, въ които бѣха се родили и изживѣли дѣтинството си Любенъ Каравеловъ, Левски, Ботевъ, Бенковски, и т. н. . . . Тия скромни, нагледъ, кжщурки ми направиха силно и дълбоко впечатление, изъ което се зароди и израстна, като фениксъ изъ паметта слѣдната творческа мисълъ: тия малки, потънали въ буренъ, кжщурки да се прѣвърнатъ въ величествени паметници на свободата-въ кжщи-Мизеи, заобиколени съ разкошни паркове-паметници. Носейки въ ума и въ сърцето си, тая щасливо зародила се въ менъ творческа мисълъ, азъ се изкачихъ на Болзуджанскитѣ сакали и отъ тукъ замечтахъ за нейното реализиране.

Въ Казанлъкъ получихъ бърза телеграма отъ София, съ която ми се съобщаваше, че делегатитѣ на поборнико-опълченскитѣ дружества сж дошли вече въ София и че безъ менъ конгреса не ще се открие. На часа отпътувахъ въ София.

II.

Годинитѣ 1897 и 99 бѣха години на поборнико-опълченскитѣ конгреси. Тѣ бѣха свикани отъ Софиското централно поборнико-опълченско дружество за разрѣшение въпроситѣ по мизерното положение на борцитѣ отъ освободителната епопея-на живи останалитѣ поборници и опълченци. По моя лична инициатива, бѣха поканени на конгреса виднитѣ и останали живи борци отъ епопеята на борбитѣ за Църковна независимостъ. Лично отидохъ въ домовете на Драганъ Цанковъ и Марко Балабановъ, натоварихъ ги на файтонъ; и като драгоцѣненъ исторически багажъ ги стоварихъ въ заседателната зала на конгреса. Съ ура и да живѣятъ борцитѣ на църковната независимостъ бѣха посрѣщнати двамата побѣлѣли отъ годинитѣ старци. На конгреса бѣха на дошли, въ качеството си на делегати, повече отъ сто души, прѣдставители на поборнико-опълченскитѣ дружества, каквито ги имаше тогава въ голѣмитѣ и малки градове на България. Конгресътъ се откри отъ Драганъ Цанковъ съ прочувствена рѣчь, адресирана къмъ поборнико-опълченцитѣ, творители на новигѣ политически сждбини на вчерашна поробена България. Той ги нарѣчи герои на освободителната епопея и съ сълзи на очи имъ благодари, че тѣ не сж забравили своитѣ другари, борци отъ епопеята на църковната независимостъ.

Конгресътъ единодушно избира за прѣдседател Стоянъ Заимовъ другарътъ на Левски — Ботевъ — Узуновъ — Любенъ Каравеловъ — Бенковски — избира Заимовъ — Апостолътъ — организаторъ на тайнитѣ български централенъ